

Hồi 300

Khuyñh thổ trung khúc

Khi Mộ Dung Thùy đến thì Phong Nương đang chỉ huy nữ binh dựng lều trại cho chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên, để họ còn nghỉ ngơi lại sức.

Kỷ Thiên Thiên đưa mắt nhìn Mộ Dung Thùy đến bên cạnh mình, gương mặt không chút biểu tình, cũng chẳng nói lời nào.

Tiểu Thi thi lễ xong liền lùi lại bên cạnh Phong Nương.

Mộ Dung Thùy mỉm cười nói: "Thiên Thiên vẫn chưa hết giận chăng?".

Kỷ Thiên Thiên điềm đạm đáp: "Có gì mà phải giận chứ? Hoàng thượng không mệt à?".

Mộ Dung Thùy đưa mắt nhìn Phong Nương, đợi y thì gật đầu dẫn Tiểu Thi lánh ra chỗ khác, mới cười khổ nói: "Ta đến là tặng cho Thiên Thiên một món lễ vật để bồi tội".

Kỷ Thiên Thiên ngạc nhiên tròn mắt nhìn Mộ Dung Thùy, hai hàng lông mày thanh tú khẽ nhíu lại: "Lễ vật?".

Mộ Dung Thùy lộ vẻ thành khẩn, thở dài nói: "Phần lễ vật này của ta rất đặc biệt, là tin tức mới nhất về Biên Hoang Tập".

Kỷ Thiên Thiên khẽ kêu "a" một tiếng.

Mộ Dung Thùy chột quát lớn: "Dẫn ngựa tới đây!".

Mấy tên thân binh vội vàng dắt hai con chiến mã đến bên cạnh hai người. Kỷ Thiên Thiên tung mình lên ngựa, cùng Mộ Dung Thùy phóng ra ngoài doanh địa, thẳng tiến tới một dòng sông nhỏ, sau đó dọc theo bờ sông đi lên thượng du, rồi xuyên qua một khoảng rừng thưa, phía trước đột nhiên hiện ra một cái hồ nhỏ. Dưới ánh nắng ban mai vừa lên, ven hồ cây cối um tùm xanh mướt, phản chiếu xuống mặt nước, khung cảnh đặc biệt u tĩnh.

Sau khi bốn ba một đêm dài mệt mỏi, không ngờ lại được nhìn thấy một chiếc hồ tuyệt đẹp giữa rừng cây xanh mát như vậy, quả thực là khiến người ta thư thái tinh thần, quên hết mọi thứ tục lụy trên đời.

Mộ Dung Thùy thả lỏng cương ngựa, ra hiệu cho đám thân binh đang chạy phía sau tản ra bốn phía canh giữ, sau đó đỡ Kỷ Thiên Thiên xuống ngựa đi đến sát mặt nước.

Gió nhẹ thổi phớt qua chiếc hồ nhỏ, làm y phục hai người tung bay phất phới.

Mộ Dung Thùy khẽ thở dài một tiếng.

Kỷ Thiên Thiên bước đến cạnh một tảng đá lớn bằng phẳng ven hồ rồi ngồi xuống, vươn mình một cái, đoạn nói: "Hoàng thượng dường như đang có tâm sự!".

Mộ Dung Thùy ngồi xuống một tảng đá bên trái sau lưng nàng, cười khổ đáp: "Nếu ta có thể phân thân làm hai thì sẽ không còn bất cứ phiền não nào nữa".

Kỷ Thiên Thiên đưa mắt nhìn mặt hồ, một đàn cá đang vô ưu vô lự hoan hỉ đùa vui dưới làn nước trong xanh, cảnh ấy làm nàng không khỏi nhớ đến hai câu: "Người không phải cá, sao biết được niềm vui của cá", lòng thầm nhủ tuy mình không hiểu được lũ cá kia có thật sự không có ưu sầu hay không, nhưng sự tự do tự tại của chúng, lại là thứ mà nàng khát vọng nhất, mong cầu nhất mà không có, bèn nói: "Trận chiến Biên Hoang Tập có kết quả rồi phải không?".

Mộ Dung Thùy lắc đầu đáp: "Chiến sự còn chưa bắt đầu, nhưng lại có biến hóa mới".

Kỷ Thiên Thiên ngạc nhiên: "Biến hóa mới?".

Mộ Dung Thùy cúi mặt nhìn xuống mặt hồ, trầm ngâm không nói gì, Kỷ Thiên Thiên có thể khẳng định không phải y đang ngắm nhìn cá bơi trong hồ, mà là đang chìm vào suy tưởng.

Nàng có thể tưởng tượng được sự khó xử và mâu thuẫn trong nội tâm Mộ Dung Thùy thế nào, bởi vì bọn họ đang ở thế đối lập, tin tức tốt đối với nàng lại là tin xấu dành cho y, có điều Kỷ Thiên Thiên hiểu rất rõ con người Mộ Dung Thùy, nếu đã không hoàn toàn che giấu, vậy thì y nhất định sẽ thành thật tương cáo cho nàng hay. Đồng thời trong lòng nàng cũng lấy làm kỳ quái, không hiểu trong thiên hạ còn có chuyện gì mà Mộ Dung Thùy không thể giải quyết. Sau hai lần gặp kiếp nạn, liệu Hoàng nhân còn đủ sức phản kích để khiến y phải lo lắng hay không?

Mộ Dung Thùy tâm sự trùng trùng nói: "Gần đây ở Biên Hoang đã xảy ra một chuyện lạ kinh động cả Nam Bắc!".

Kỷ Thiên Thiên quay đầu lại nhìn y, đúng lúc đó Mộ Dung Thùy cũng ngẩng mặt lên nhìn trời cao, dưới ánh nắng sớm, gương mặt y đặc biệt rõ nét, những đường nét nhấp nhô tựa cao sơn tuyết lạnh, trông y lúc này tựa một ngọn núi cao đã tồn tại từ thời viễn cổ, đã trải qua không biết bao nhiêu đợt khảo nghiệm của mưa gió và thời gian.

Mộ Dung Thùy hướng ánh mắt về phía nàng, song mục toát lên thâm tình khiến người ta không khỏi động tâm.

Kỷ Thiên Thiên thăm thử dài, quay mặt tránh ánh mắt của họ Mộ Dung, nhẹ nhàng nói: “Có chuyện gì mà khiến Hoàng thượng phải phiền muộn như vậy?”.

Mộ Dung Thùy nói: “Ở khu núi bờ đông Dinh Thủy phía đông nam Biên Hoang Tập có một tảng hỏa thạch từ trời rơi xuống, biến một tòa thạch tự thành bụi cám, tạo thành một cái huyệt lớn sâu rộng mười trượng, làm cho cả Biên Hoang Tập chấn động, hỏa quang bắn tận chân trời, uy thế kinh nhân tới cực điểm”.

Kỷ Thiên Thiên ngạc nhiên nói: “Lại có cả chuyện này sao? Trời giáng điềm hung, đất có tai kiếp, quả thật không phải là một tin tốt lành gì”.

Mộ Dung Thùy nói: “Tân hoàng của Tấn thất đã nhân chuyện này mà hạ chiếu luận tội ta”.

Kỷ Thiên Thiên cau mày hỏi: “Vì chuyện này mà Hoàng thượng lo lắng ư?”.

Mộ Dung Thùy thở dài: “Địa điểm và thời gian của sự việc này đều khiến người ta thấy kỳ quái, lúc đó Lưu Dụ đang chỉ huy Hoang nhân giao chiến kịch liệt cả trên bộ lẫn dưới nước với liên quân Kinh Châu và Lương Hồ trên dòng Hoài Thủy và bờ Bắc Hoài Thủy, cuối cùng Hoang nhân đã đại thắng, Thiên Thiên có liên tưởng gì không?”.

Kỷ Thiên Thiên nghe mà trong lòng thấp thỏm không yên, nhưng cũng không lên tiếng trả lời câu hỏi của y.

Mộ Dung Thùy lại thúc giục: “Thiên Thiên?”.

Kỷ Thiên Thiên dụi dằm nói: “Ta nên trả lời Hoàng thượng thế nào đây? Thiên ý khó đoán, không ai có thể nói được đây là chuyện gì”.

Tiểu ý thoáng hiện trên môi Mộ Dung Thùy, chỉ nghe y nói: “Thiên Thiên là nghĩa nữ của Nam phương đệ nhất danh sĩ, tự nhiên là có tư cách đàm luận chuyện này hơn bất cứ ai. Lưu Dụ không phải là kẻ được tuệ nhãn của Tạ An nhìn trúng đấy chứ?”.

Kỷ Thiên Thiên đưa mắt nhìn sang bờ đối diện, ven hồ có rất nhiều cây tùng cổ thụ cao thấp không đều, bên dưới là thảm hoa cỏ xanh mát mắt. Giờ đang là đầu tiết xuân, nước hồ với hoa cỏ điểm xuyết cho nhau, lại có bóng cây sừng sững phản chiếu trong mặt hồ phẳng như gương, sắc núi, sắc cây, mây trắng, trời xanh đều in trong thủy họa, khung cảnh nơi đây quả thực đẹp đến không bút nào có thể tả xiết.

Kỷ Thiên Thiên quay nhẹ đầu lại, cặp mắt hiền hòa đón thẳng lấy nhãn thần rực sáng bức nhân của Mộ Dung Thùy mà không hề sợ hãi, ung dung nói: “Hoàng thượng có tin rằng có thứ gọi là thiên ý không?”.

Tinh quang sáng rực lên trong mắt Mộ Dung Thùy, chỉ nghe y hừ lạnh một tiếng: "Lịch sử là do con người sáng tạo ra, còn có phải do thiên ý chi phối chuyện hoán triều đổi đại hay không thì là chuyện bên ngoài tính toán của ta, cũng không đáng để ta phải lo lắng, nhưng chuyện này lại có ảnh hưởng quyết định đến trận chiến ở Biên Hoang, khiến ta tuyệt đối không dám coi lơ là coi nhẹ chút nào".

Kỷ Thiên Thiên lắc đầu hỏi: "Ta không hiểu".

Mộ Dung Thùy nhìn gương mặt ngọc khuynh quốc khuynh thành của nàng, đột nhiên thở dài khe khẽ: "Có người đồn rằng, khoảnh khắc mà hỏa thạch chạm đất, chính là sát na mà Lưu Dụ nhất tiễn trầm Ẩn Long, làm cho câu chuyện thiên giáng dị tượng sẽ có tân triều quật khởi ứng nghiệm cả vào người họ Lưu, cộng với Cửu Phẩm Quan Nhân Pháp của nghĩa phụ nàng đã nhận định gã là kẻ kế thừa của Tạ Huyền, lợi ích của hai điều này đối với thanh thế của Lưu Dụ cơ hồ như không thể đo đếm rồi phải không?".

Kỷ Thiên Thiên không giấu nổi sự mừng rỡ trong lòng, hân hoan ra mặt nói: "Cái gì mà nhất tiễn trầm Ẩn Long? Hoàng thượng có thể nói rõ hơn không?".

Mộ Dung Thùy kể: "Đây chỉ là câu chuyện do Hoang nhân tự biên, nhưng vì dễ truyền khẩu nên ai ai cũng biết, ai ai cũng nghe. Ẩn Long chính là tên con thuyền của nhân vật đệ nhất của Lương Hồ bang Hác Trường Hanh, bên ngoài trong không khác gì thương thuyền bình thường, nhưng tính năng lại cực kỳ tuyệt hảo, cùng với soái thuyền Vân Long của Lương Hồ bang bang chủ Nhiếp Thiên Hoàn đều là những chiến thuyền siêu cấp xưng bá thiên hạ. Ẩn Long đã từng đại hiển thần uy trên giòng Đại Giang ở Kiến Khang, đột vây mà đi dưới sự bao vây trùng trùng của Kiến Khang thủy sư, làm cả Nam phương chấn động, giờ không ngờ lại bị Lưu Dụ dùng hảo tiễn đặc chế một tiễn đánh chìm, nhất cử tiêu diệt quân viễn chinh Lương Hồ bang, nay lại thêm chuyện thiên giáng hung điềm này nữa, tự nhiên khiến họ Lưu kia thành anh hùng của Hoang nhân, là hy vọng của người phương Nam. Ảnh hưởng của việc này thế nào, chỉ e trong tương lai mới rõ được, nhưng từ giờ ta đã có thể khẳng định hiện nay ở phương Nam đã không còn kẻ nào dám coi thường Lưu Dụ nữa rồi".

Kỷ Thiên Thiên cố nén sự hưng phấn trong lòng, giả bộ hồ hững hỏi tiếp: "Hoang nhân sao lại giao chiến với quân Kinh Châu và quân Lương Hồ ở Hoài Thủy vậy?".

Mộ Dung Thùy kể đầu đuôi sự tình, rồi nói: "Giờ Hoang nhân đang tập hợp ở hai bờ Dĩnh Thủy phía nam Biên Hoang Tập, chuẩn bị một trận đại phản công về Biên Hoang. Thứ cho ta trực ngôn, nếu dựa trên tình hình hiện tại suy đoán, trận này Hoang nhân bại là cái chắc. Bởi bất luận thực lực hay tình thế, Hoang nhân đều nằm ở thế hạ phong tuyệt đối cả".

Kỷ Thiên Thiên nói: “Tình hình hiện tại mà Hoàng thượng nói chắc là chỉ binh lực và ưu thế tập trung cố thủ của các vị, nhưng Hoàng thượng lại lo rằng Lưu Dụ chính là chân mệnh thiên tử mà thiên ý đã chỉ ra, vậy nên mới lo được lo mất phải không?”.

Mộ Dung Thùy phì cười nói: “Thiên ý hư ảo khó lường, ai dám khẳng định? Huống hồ đây có thể chỉ là tà thuyết do Hoang nhân bịa ra, mà ta thì cũng không hề tin mấy thứ lăng nhăng đó, nhưng cũng tuyệt đối không thể đánh giá thấp sự ảnh hưởng của chuyện này đối với các hoang nhân chiến sĩ. Giống như giáo đồ Di Lạc Giáo mù quáng tin Trúc Pháp Khánh là tái thế hoạt Phật vậy, giờ đây Hoang nhân cũng đang hoàn toàn tin nhiệm Lưu Dụ, cho rằng Lưu Dụ có thể lãnh đạo bọn họ đoạt lại Biên Hoang Tập. Thứ tín niệm mù quáng này khiến đấu chí và sĩ khí của họ sẽ lên đến đỉnh cao nhất, giả như Lưu Dụ biết cách lợi dụng, Hoang nhân sẽ phát huy được sức chiến đấu kinh người của mình, đây mới chính là vấn đề mà ta lo lắng nhất”.

Kỷ Thiên Thiên cố che giấu sự kinh hãi trong lòng, Mộ Dung Thùy lại một lần nữa tỏ rõ hiểu biết về nhân tính, cùng năng lực nắm rõ tâm lý đối phương của mình. Dưới sự chỉ thị của y, quân cố thủ Biên Hoang Tập sẽ tập trung vào điểm này mà sắp đặt bố trí, vậy thì trừ phi Lưu Dụ chính là chân mệnh thiên tử mà ông trời đã chọn lựa, bằng không chỉ e Hoang nhân sẽ hung đa cát thiểu mất.

Mộ Dung Thùy lại nói tiếp: “Chuyện này đối với Hoang nhân có lợi mà cũng có hại, làm cho Hoang nhân bất chấp sinh tử mà phát động phản kích toàn diện về Biên Hoang Tập, nhưng chỉ cần bọn ta chặn được đợt công kích đầu tiên, cũng là mạnh nhất, binh lực yếu ớt quả bất địch chúng của Hoang nhân sẽ không thể tiếp tục. Trong binh pháp, cái này gọi là đốc tận vốn liếng, chơi một ván bài mạo hiểm”.

Lòng Kỷ Thiên Thiên như trầm xuống, Hoang nhân liệu có thể sáng tạo kỳ tích một lần nữa không?

Kỷ Thiên Thiên định nói gì rồi lại thôi, cuối cùng cũng quyết định không hé miệng.

Mộ Dung Thùy chăm chú nhìn nàng, đột nhiên lại mềm mỏng thở ra nhẹ nhẹ, trầm giọng nói: “Ngoài ra còn có một tin tức nữa, Thiên Thiên có muốn nghe không?”.

Kỷ Thiên Thiên lờm y một cái: “Hoàng thượng đã rõ câu trả lời của ta, còn hỏi làm gì nữa?”.

Với sự tinh minh lão luyện và tu dưỡng của Mộ Dung Thùy mà cũng suýt chút nữa bị ánh mắt Kỷ Thiên Thiên thu mất hồn phách, chẳng buồn tính toán chuyện Kỷ Thiên Thiên chỉ khi nói chuyện Hoang nhân mới khôi phục lại “thường thái” mà nói luôn: “Liên quan đến Yến Phi”.

Tấm thân kiều mỹ của Kỷ Thiên Thiên không khỏi run lên khe khẽ, không kềm được buột miệng thốt lên: “Yến Phi?”.

Thần sắc Mộ Dung Thùy không hề thay đổi: “Yến Phi hai lần quyết chiến Tôn Ân, từ phương Nam đánh đến Biên Hoang, cuối cùng cũng bất phân thắng bại. Trận chiến này chẳng những khiến Yến Phi rửa hết nhục xưa, mà còn giúp hắn ngồi vững trên bảo tọa Biên Hoang đệ nhất cao thủ, trừ phi cuối cùng Tôn Ân có thể đánh bại hắn, bằng không cao thủ thiên hạ tuy nhiều, nhưng chắc không kẻ nào đỡ nổi quang mang của hắn. Mộ Dung Thùy này cũng lấy làm vinh dự khi có một đối thủ trác việt đến vậy”.

Đôi mắt đẹp của Kỷ Thiên Thiên sáng bừng lên, nói không ra lời, nhưng ai cũng nhìn ra được lòng nàng giờ đang kích động nhường nào.

Mộ Dung Thùy dịch ánh mắt ra chỗ khác, ngược lên nhìn trời cao, từ từ nói: “Kết quả của trận chiến Biên Hoang sẽ có ngay bây giờ thôi, ta sẽ phụng cáo đúng như sự thật, quyết không che giấu nửa lời”.

oOo

Kiến Khang.

Lang Nha vương phủ.

Tư Mã Nguyên Hiến bước vào đại sảnh thì Tư Mã Đạo Tử đang đứng chấp tay sau lưng ngắm cảnh xuân ngoài vườn, lặng lẽ trầm tư, nghe tiếng bước chân phía sau mà không có phản ứng gì.

Tư Mã Nguyên Hiến đi thẳng đến sau lưng Tư Mã Đạo Tử cung kính nói: “Cha gọi hài nhi đến đây không biết có gì phân phó?”.

Tư Mã Đạo Tử chậm rãi nói: “Hôm nay trời chưa sáng con đã ra khỏi nhà, đi đâu vậy?”.

Tư Mã Nguyên Hiến liền đáp: “Hài nhi bắt đầu huấn luyện đợt tân binh đầu tiên rồi, nên mới dậy sớm hơn bình thường một chút!”.

Tư Mã Đạo Tử gật đầu tỏ vẻ tán thưởng, hỏi tiếp: “Tố chất thế nào?”.

Tư Mã Nguyên Hiến nói: “Không tệ, nhưng sĩ khí rất thấp, con phải tăng thêm lương bổng đám người ấy mới phấn chấn lên đôi chút. Sĩ khí là thứ rất khó lên nhanh một sớm một chiều, sau này hài nhi sẽ bổ thêm công phu ở mặt này”.

Tư Mã Đạo Tử quay người lại, ngạc nhiên hỏi: “Con cũng hiểu được là phải chú ý đến sĩ khí của quân sĩ sao?”.

Gương mặt anh tuấn của Tư mã Nguyên Hiễn thoáng hồng lên, cúi đầu nói: “Con học được từ Hoang nhân, đấu chí của bọn họ kiên cường như thiết thạch, bất luận là trong tình cảnh ác liệt nhường nào, họ cũng không chán nản, đây chính là sĩ khí”.

Tư Mã Đạo Tử cười khổ nói: “Hoang nhân đích thực là lương sư là ích hữu của con. Đã bao lâu con không đến thanh lâu rồi? Con người ta có lúc cũng cần thư thái một chút”.

Nói tới đây, trong lòng y lại hiện lên gương mặt quyến rũ vô ngần của Sở Vô Hạ, từ sau khi nàng ra đi, y cũng có mấy nữ nhân khác, nhưng đó lại là chuyện hoàn toàn khác.

Tư Mã Nguyên Hiễn nói: “Có lúc hài nhi cũng muốn đến sông Tân Hoài giải sầu, hà! Không hiểu sao, không có Kỷ Thiên Thiên, lại nghĩ đến tình hình trước mắt, cuối cùng lại không thấy hứng thú gì nữa!”.

Tư Mã Đạo Tử gật đầu nói: “Nghỉ ngơi cũng là chuyện tốt. Lần này gọi con đến đây là muốn báo cho con hai tin tốt, nhưng cũng là tin xấu”.

Tư Mã Nguyên Hiễn ngạc nhiên nói: “Cha làm hài nhi thấy hiểu kỳ rồi! Rốt cuộc là tin tức thế nào vậy?”.

Tư Mã Đạo Tử mỉm cười nói: “Có chút hồ đồ đúng không? Có điều nghe xong thì con sẽ hiểu luôn thôi. Tin thứ nhất là ta mới nhận được tấu chương của Ân Trọng Kham yêu cầu khôi phục nguyên chức Kinh Châu thứ sử, Hoàn Huyền, Hoàn Tu và Dương Toàn Kỳ cũng có tên trong tấu chương”.

Tư Mã Nguyên Hiễn giật mình nói: “Bọn chúng lại liên kết với nhau rồi! Kế phân hóa của cha dường như không có ảnh hưởng đến sự đoàn kết của chúng thì phải!”.

Tư Mã Đạo Tử dung dung nói: “Đây chỉ là bề ngoài thôi. Hoàn Huyền tuy tỏ ra tích cực ủng hộ yêu cầu của Ân Trọng Kham, nhưng đó chẳng qua chỉ là vì y không thể không làm vậy mà thôi, đây chỉ là kế quyền nghi trong tình thế hiện giờ. Ân Trọng Kham và Dương Toàn Kỳ đích thực là nhân vật có thực lực, nhưng bất luận về binh pháp hay võ công đều còn xa mới bì kịp Hoàn Huyền, một đối một cố nhiên cả hai đều không phải đối thủ của y, liên hợp lại chỉ sợ cũng không có bao nhiêu phần thắng. Nhưng Hoàn Huyền lại không thể không cố kỵ lực lượng liên thủ giữa bọn ta và Bắc Phủ binh, chỉ cần y khai chiến với bọn Ân Trọng Kham và Dương Toàn Kỳ, chúng ta tất sẽ đứng về phía Ân, Dương, lúc ấy họ Hoàn nhà y không lâm nguy mới lạ. Vậy nên Hoàn Huyền giờ đang nhẫn nhịn, đợi thời cơ tốt nhất mới nhất cử thu phục bọn Ân, Dương hai tên đó”.

Tư Mã Nguyên Hiến hiểu ra, gật đầu đồng tình nói: “Cha phân tích hết sức thấu triệt, chuyện này đúng là vừa tốt vừa xấu”.

Rồi y lại hỏi: “Nhưng đối với chúng ta thì lợi nhiều hơn hại mới đúng, ba kẻ Hoàn, Ân, Dương đã không thể hợp tác được nữa rồi”.

Tư Mã Đạo Tử nói: “Vậy thì con thử đặt nó cùng tin tức thứ hai để phân tích xem thế nào. Thiên Sư quân đã tập kết xong, tổng binh lực khoảng mười vạn người, chiến thuyền lớn nhỏ gần ngàn chiếc, theo thám báo thì trong thời gian ngắn sẽ vượt biển xâm phạm Cối Kê. Đây chính là thời cơ mà Hoàn Huyền chờ đợi, chỉ cần Thiên Sư quân kèm chế được bọn ta, y sẽ lập tức chuyển đầu thương về đâm họ Ân và họ Dương trước”.

Tư Mã Nguyên Hiến cuối cùng cũng không bằng được phụ thân, nghe vậy thì biến sắc nói: “Vậy chẳng phải chúng ta lưỡng diện thọ địch sao?”.

Tư Mã Đạo Tử nở một nụ cười thâm độc: “Nếu cha không dự đoán trước là ngày này sẽ đến, thì làm sao có tư cách thánh chính trong Tư Mã hoàng triều của chúng ta? Tướng trấn thủ Cối Kê là Vương Ngung Chi, năm ngày trước, Vương phu nhân Đạo Uẩn đã khởi trình đến đó hội kiến phu tướng, nếu người họ Vương đó có chuyện gì tam trường lưỡng đoán thì sẽ dẫn đến hậu quả thế nào?”.

Tư Mã Nguyên Hiến ngẩn người: “Điều này... hà... làm vậy không phải không ổn lắm sao?”.

Tư Mã Đạo Tử thở dài nói: “Con tướng ta còn sự lựa chọn nào khác à? Kể thành đại sự không thể nhân từ kiểu đàn bà được, chỉ có vậy, mới có thể kéo Tạ Diễm và Lưu Lao Chi vào vũng bùn này thôi, đồng thời bọn ta cũng bảo tồn được thực lực ứng phó với Hoàn Huyền và bọn chó săn Lương Hồ bang của y, chuyện này quan hệ đến cả tồn vong của Đại Tấn, Hiến nhi con phải hiểu cho ta mới được!”.

Giương mặt Tư Mã Nguyên Hiến dần dần trắng bệch, dẫm chân thở dài mấy tiếng, đoạn gật đầu nói: “Hài nhi hiểu rồi”.

Tư Mã Đạo Tử chấp tay đi lại mấy bước, thần tình đượm vẻ trầm tư.

Tư Mã Nguyên Hiến cũng không dám làm phiền y suy nghĩ, chỉ thông tay lặng im.

Đột nhiên Tư Mã Đạo Tử dừng lại, chăm chú nhìn nhi tử: “Con có hảo cảm với Lưu Dự phải không?”.

Tư Mã Nguyên Hiến thẳng thắn gật đầu: “Dù sao hài nhi cũng từng cùng gã kẻ vai tác chiến, ài! Chỉ tiếc...”.

Tư Mã Đạo Tử trầm giọng nói: “Bất luận là con cảm thấy gã thế nào thì Lưu Dụ cũng đã trở thành một nhân vật cực kỳ nguy hiểm, buộc phải trừ ngay. Gần đây dân gian có rất nhiều truyền ngôn, hầu hết đều có liên quan đến gã, tai hại nhất chính là hai câu ‘Lưu Dụ nhất tiền trầm Ẩn Long, đứng lúc trời cao giáng hỏa thạch’”.

Tư Mã Nguyên Hiển nói: “Đây chỉ là lời đồn đại trong đám loạn dân, sau một thời gian tất sẽ chìm xuống thôi”.

Tư Mã Đạo Tử lắc đầu: “Giả như sau này Lưu Dụ liên tiếp lập được quân công, thăng tiến tột bậc trong Bắc Phủ binh thì thế nào?”.

Tư Mã Nguyên Hiển không thể không thừa nhận: “Vậy thì gã sẽ trở thành mối uy hiếp nghiêm trọng đến hoàng triều”.

Tư Mã Đạo Tử đưa mắt nhìn ra ngoài, chậm chậm nói: “Chúng ta tuyệt đối không thể để Lưu Dụ có ngày đó, nhưng chuyện này cũng không thể quá gấp gáp, hơn nữa còn phải thi kế tá đao sát nhân nữa, tốt nhất là để gã táng mạng ở Biên Hoang Tập, vừa sạch sẽ lại vừa gọn gàng, nếu không thì để Lưu Lao Chi đi xử lý cũng được, trong lúc binh hoảng mã loạn như thế, giết một người chẳng phải dễ lắm sao? Chỉ cần cho Tôn Ân một coi hội, đảm bảo y sẽ làm hết sức thỏa đáng cho xem”.

Tư Mã Nguyên Hiển nói: “Hài nhi đã hiểu rồi! Nếu Lưu Dụ còn sống mà trở về từ Biên Hoang, mạng nhỏ của gã cũng không kéo dài được bao lâu nữa đâu”.

Tư Mã Đạo Tử nở một nụ cười tràn đầy lòng tin, cơ hồ như tất cả đã nằm cả trong lòng bàn tay y rồi vậy.

- o O o -